

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. s pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. s atrassats des 2.º tom...	0'05	»
Id. id. des 1.º tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

SA COREMA VÉ.

¡Oh, germans meus! molts son els accidents que molestan à ses criatures, y un d'els que més incomòdan es s'essé molt somiadó, per ses males consequències que pòt dú. ¡Oh! qui no es perseguit d'aquest defecte, no s'pòt formá idèa de lo dolent qu'es. Figurauvós, germanets, qu'heu comèsa una falta que per rès voldriau qu'es divulgás; però que tenguent dit defecte, no podeu dí «jò guardaré es secret;» perque, ¿qui vos diu qu'un dia, dormint al costat d'altres no vos poseu à somiá fórt, manifestant d'aquest mòdo aquella falta? ¡Oh, Deu méu, y quants de disgusts pòt ocasioná un sòmit! ¡Oh! y quanta pena segons lo qu'un somiá! Escoltau lo que em passá 'vuy fa vuyt dies. ¡Ah!..... de pensarhí només, els méus ossets tramolan y cruixan. ¡Oh! quina nit més faresta!.....

Heu de pensá, germans, que dissapte passat, devian essé devés les deu de sa nit, quant m'en vaitx aná à jaure, y en seguida me vaitx posá à somiá; però un sòmit tan pesat qu'encara no m'he pogut tranquilisá. Escoltau bé que tan mateix heu paga.

Quant apenes m'havía adormit, vaitx somiá que m'locavan sa cara amb una ma molt freda y molt rostida, y qu'una veu fosca em deya:

—Axequét, y 'vina amb mí; posarás atenció en tot quant veurás y sentirás, y cumplirás els encárrechs qu'et farán.

Còm vos podeu figurá, tot retgirat vaitx badá els uys, (somiand s'entén), y vaitx veure que qui m'havía tocat y parlat, era un *esqueleto humá*; el que sense dirmè rès pús, m'agafá per sa má y ja varem essé partits per l'ayre, y amb un pensament atravessárem l'espai, y m'presentá à una terra rodeljada d'una atmósfera tan blanca còm sa llet; y arribats que fírem, s'*esqueleto* se pegá dos còps à n'els pits, y els séus òssos féren un renòu tan fórt y tan estrañ, que sa méua llengo sòls no heu pòt es-

plicá; jò suhava d'un mòdo espantós; tenia fébra, després d'havé fét aquell renòu, s'*esqueleto* badá sa boca, y pegá un crit tan horrendo que fé retroná l'espai!

—Sortiu, ànimes, (esclamá,) y digau lo que vulgueu à n'aquest mortal que vos present.

En seguida vengueren à devant mí una infinitat d'ànimes, y una d'elles me digué:

—Mortal; tú qu'un podè misteriós t'ha duyt à sa nòstra presència; te suplich digues à n'els méus fiys que'm tròp à n'el Purgatòri, perque en ses féstes, abans d'aná à missa, sempre me aturava à sa lavèrna à passarmè una tasetta d'aygordent per sa gargamella, y amb s'oloreta que feya dins l'Iglesia, distrèya als qu'ohian missa à n'es méu costat; y aquesta costum m'ha duyt à n'aquest llòch d'espació, per sa part d'escándol que donava antes d'entrá dins l'Iglesia y quant estava à dedins.

Sortí una dòna y digné:

—Mortal; tú que sa voluntat de l'Onnipotent t'ha presentat aquí, te demán me fasses la gracia de dí à sa méua fiya que prech per jò, ja qu'ella es sa causa que'm tròp à dins d'aquesta flamada; perque per donarlí gust, un diumenge horabaixa, en llòch d'aná à unes Coranthòres, la vaitx acompanyá à un ball de *boleros* amb no molt bona intenció, y per aquesta falta me tròp aquí; dientlí qu'es deix d'aná de balls y que procur cuydarsè de s'animesa.

En sortiren moltes d'altres y esplicaren ses faltes que les havia duyt à n'el Purgatòri; y totes elles abans de tornar-sèn, em deyan:

—Mortal; recordaulós que sa *Corema vé*; que no pèrdin es temps en balls y altres cosetes que no son cap mica edificants, y que devegades son causa de sa perdició de moltes ànimes; per lo mateix, convé aprofitá es temps en bones òbres, perque Deu Nòstro Señor demanarà conta molt estret per tot allò qu'hem malgastat en pomades, vestits, alhaques, *polvos* y aygos d'olò per aná de balls y *bureos*, quant à cada passa se veuen tants de pobrets que no ténen pa per

doná à n'els séus infantons ni ròba per taparlós.

Quant acabaren de parlá aquelles ànimes, s'*esqueleto*. (¡oh!... jò tremol sòls de pensarhí;) s'*esqueleto*, còm deya, se aferrá à jò y es deixá caure, y amb un moment atravessarem altra vegada l'espai, y em presentá à devant d'un llòch molt més farest qu'es primé. ¡Oh!..... aquella terra primera estava rodeljada d'una atmósfera blanca còm sa llet; però, aquesta, ¡ah! aquesta ho estava d'unes tenebres espantoses; y d'un nigul de fòch à un mateix temps, y hey havia una multitud inmensa de Dimònis, ocupats tots en doná torment à ses ànimes qu'allà hey havia, y que per desgracia eran moltes. Una vegada allà, s'*esqueleto* pegá un crit tan diforme y una remenada d'òssos tau fórt, que fins els Dimònis manifestaren haver-sè retgirats.

—Sortiu, (cridá s'*esqueleto*;) sortiu, ànimes malahides; y vòltros, Dimònis, callau y retirauvós.

A n'aquel moment se sentí un renòu extraordinari; eran els Dimònis qu'es precipitavan à n'es fondo d'aquell abisme insondable. Llavò sortiren en diferents formes una infinitat d'ànimes vermeses còm es mateix fòch, pues no eran altre còsa. Posades totes en filera y formant grupos per ordre de pecats, los digué s'*esqueleto*:

—Vòltros, hòmos, teniu permís per parlá amb aquest mortal.

Donat que fonch es permís, s'adelantá un d'aquells grupos y es que feya cap em digué:

—Mortal; tú qu'encara te tròbes en llòch de podè fé penitència, aprofita es temps si no vòls vení à patí per tota la eternitat à dins d'aquest llòch de pena que may s'ha d'acabá; afluixèt de ses còses del mon, y posèt bé amb Deu; y tant à tú, còm à n'els demés mortals, vos feym present que sa *Corema vé*, y que sereu felices si en feys bon ús, y desgraciats pera sempre si despreciu aquest temps tan bò que se vos dona, perque vos pugueu arrepentí de ses ofenses qu'heu fétes al Diví Creador. Mira, mortal; jò, y es grupo que represent,

mos trobam aquí, d'hont no'n sortirém may, per lo negre pecat de passá els dies y ses nits enfoñats per dins tavernes, cases de jòch y altres casòtes, ahont no mos ocupavam en rès més qu'en beure, jugá y flemomá; faltant à ses obligacions de ca-nòstra, y tenint sempre sa familia abandonada; per axò ara els Dimònis mos fan beure plom fús en vés de resolis y aygordent; y amb un ferro calent mos puñan sa llengo per lo molt que flastomavem. Per lo mateix, vos aconseyám que no anèu de tavernes, y quant tengueu sèt pegaulí d'aygo qu'es lo més barato; y si vos diuen que fa grànòts à dins sa panxa no'u cregueu, axò son mentides. ¡Oh, mortal! si nòltros poguessem torná à n'el mon, no més que fós per un dia, ¡ja'n fariam de penitència! però, ara.....

Aquí pegaren un crit molt desesperat y caygueren com una bomba à dins es fòch fent un rendu amb ses dents capás de fé tramolá ses montañes.

Sortí un altre grupo y em digué el qui el representava:

—Nòltros mos trobám à n'aquest llòch de maldició, perque no pensavam sinó en sa nòstra còrpora, importantmós molt pòch si els altres se morían de fam; sa nòstra consciència era molt gruixada, de rès mos empatxavam sinó de doná gust à n'els nòstros capritxos, y per axò robavam en públich y d'amagat, tantes vegades com podíam. ¡Ah! si ara mos fós permés restituhí y vení à n'el mon, per pòch temps que fós, pens que ninguns tornariam à n'aquest llòch de pena etèrna; perque fariam molta de penitència; però ja no hey ha remey; per lo mateix, vos feym present que *sa Corema vé*.

Y donant un ¡ay! de desesperació, caygueren altre vegada à dins es fòch entruñellats els séus còssos lo mateix que serpents.

Quant hagueren parlat els hòmos, digué s' *esqueleto*:

—Dònes; sortiu y posauvos per ordre de pecats, y que parlin primé ses murmuradores.

En seguida prengué sa paraula una véya y em digué:

—Oh, tú, mortal; que la voluntat del Just t'ha duyt à sa nòstra presència per los séus fins particulars; te feym à sèbre qu'es lleitx pecat de sa murmuració mos dugué à n'aquest llòch de torment, que may s'ha d'acabá; perque jò may passava més gust que quant murmurava; y quant més honrades eran ses persones més los aficava sa guinaveta; y lo pitjó era que jò tenía tots els defectes que suposava à n'els altres; perque, véya com era, encara guardava resábis de quant era jove. Jò bevia, jò jugava, jò flastomava, jò era un depòsit d'impuresa, jò posava pèsta entre els méus fiys y ses séues dònes; amb una paraula, jò may estava més contenta que quant per ses méues murmuracions es desunían ses

families, y lo més trist era que may vaitx pensá qu'axò fós pecat. Però, ¡ay! que quant arribá es moment de la mòrt, à les hòres heu vaitx coneixe, y no heu vaitx podè confessá, perqu'els Dimònis me fermaren sa llengo y tan prest vaitx doná s'últim baday; em precipitaren à n'aquest fòch etèrn; per lo mateix, te fas present que *sa Corema vé*; y si ets estat murmuradó, confessèt y no tornes murmurá, perque de lo contrari, no te escaparás de vení à n'aquest llòch de penes y desesperació etèrna.

Y acabat de parlá caygueren altra vegada à dins aquell profando pou.

Surtí un altre grupo, y una d'elles me digué:

—¡Oh, mortal! te fas à sèbre que tot aquest grupo estám aquí p'es pecat de sa vanitat; perque tot es nòstro cuydado no era altre sinó enlestirmós bé, posantmós hòns vestits, hònes alhaques y moltets de *polvos* per sa cara y aygos d'oló p'es cap y per sa ròba, cridant de aquesta manera s'atenció d'els hòmos; que maldament no hey hagués intenció de..... però, ja'u veys; de tot mòdo faltavam y eram causa de qu'altres faltasen; y sobre tot, aquells gastos superfluixos que no servían sinó en perjudici d'els nòstros marits que passavan la pena nègra per guañarhó ó per tenirhó. ¡Vaja! no acabaria may de parlá; però vos vuy dí que *sa Corema vé*; aprofitaulè en fé penitència, y lo qu'heu de gastá amb so *lujo*, val més qu'heu doneu à n'els pòbres.

Acabá de parlá, y totes elles donant uns bramuls de lo més horrendo, desaparegueren per dins d'aquells gròssos avenchs.

S'adelantá un altre, y em digué:

—Aquest grupo representa es pecat de s'impuresa, y com es un pecat tan lleitx y tan asquerós, no m'esplicaré; però te diré que t'en decantes tant com pugues, y que pensis que *sa Corema vé*; fé hòn ús d'ella, perque sinó, jò t'assegur que vendrás à dins aquest llòch de misèria y penes per *in secula seculorum*.

Y donant un ¡ay! de lo més sentit pegáren de cap à dins aquell gran pou de fòch etèrn.

Se presentá també un grupo d'hòmos y dònes, y me digueren qu'havian estat mestres d'escola y de costura, y que à pesá de que se los pagava perque ensenñassen à tots per un igual, no heu havían fèt axí sinó que tot es séu cuydado l'havian posat amb aquells que de caséua los feyan qualche regalo, y que s'empatxavan molt pòch d'els altres, perque estaban per lo positiu; ¡ja es de rahó! era tan hò en temps de matanses un bossí de *llom*, un bossí de *ventresca* y també qualche enfilay de *botifarrons* y altres cosetes; però, ja heu veus mortal, si ara torrám bé es *llom* y sa *ventresca*. ¡Oh! si ses còses se poguessen fé dues vegades!.....

Aquí un botifarró de fòch se los en-

treversá à dins sa boca, y no poguent dí rès pús caygueren pegant cuques-veles à dins sa flamada murmurant: *sa...Co...re...ma...vé...*

Amb axò me vaitx despertá de lo més retgirat. ¡Oh! vaja un sòmit pesat, germanets méus! Vaitx cridá, y tota sa familia vengué, y me vaitx aferrá amb élls, y no vaitx volè qu'en tota sa nit em dexassen totsòl.

Aquí teniu esplicat, germans, aquest extraordinari sòmit, y en compliment à lo que'm prevengué s' *esqueleto*, he pensat ferhó públich per mèdi de L'IGNORANCIA, recordant lo qu'aquelles ànimes me varen encarregá amb tant d'interés, que *sa Corema vé*, milló diré que ja hey som; y al mateix temps dirvos que mos interessa es fèrnè hòn ús, y que podèm deixá aná totes aquelles diversions que mos pòden conduhí à n'es pecat. *Penitentiam agite* (1). *Facite fructos dignos*

(1) Matt. c. III. v. 2.

penitentia (2). Sí, germanets; fassèm

(2) Luc. c. III. v. 8.

penitència y bé à qui mos fa mal; y pensèm que'n l'hòra de la mòrt tots voldriam havè féta hòna vida. Sí, fóra gastos superfluixos; lo qu'hem de gastá en tonteries val més donarhó à n'els pòbres, y podria essè qu'axò bastás per obrirmós ses portes del Cèl, ahont tots mos hi vejèm. Amèn.

UN RONDAYÉ.

ELS AUCELLETS Y ELS HOMOS.

¿Quantès de costums morals
Pòdan aprendre en el dia,
Els hòmos; (ay, ¡quí heu creuria!!)
D'els mateixos animals?

¿No véys ben dematinèt
Abans de s'auba sortí
Com li surtan à camí
Els aucells amb son cantèt?

Y l'hòmo se torna un jay
Y malbaratant la vida
Del sòl l'hermosa sortida
Tant sòls no l'ha vista may.

Encara no es pòst el sòl
El gall cerca la porxada,
El passarell l'enramada
Per descansá de son vòl.

¿Y els hòmos per dins cafés
O teatros sa nit passan,
O uns als altres s'arrabassan
Amb so jòch els séus dinés?

¡Miran aquells dos ropits!!
Que fan feyna tot lo dia:
Compònen plèns d'alegría
Un niuèt per sos petits.

¿Quantes mares sens amó
Son botxins del séu infant!!
Son ¡hienas!! que van juntant
Amb altres crims, el majó.

¿Observau aquell gorrió
Que diñs son béch dú un granet?
Mirau còm s' en vá tot dret
A donarló à son amó.

¡Ay! ¿quants de pares trobám
Que fonan d' una jugada
Sa setmana qu' han cobrada
Y els séus fiys plòran de fám?

Quant els aucells ben vestits
De ploma arriban à está,
Los ensènan de volá
A tots, sos pares à crits.

¿Quants d' hòmos als séus infants
No s' cuydan de educarlós,
Gosant d' abandonarlós
Igual que si fossen cans?

Mirauvós aquell esbart
D' aucells qu' amb gran unió
Alaban à son Creadó,
D' el día la major part.

Y s' hòmo no té descans
Componguent amb gran rigó
Armes de destrucció
Per fé mal bé els séus germans.

Quant el camp es blanch de néu
Y el fret tot heu estermina
Un pòbre aucell dalt l' auzina
Conformat alaba à Deu.

Y l' hòmo en lo séu pená
No sap sufrí amb paciència,
Y de Deu la Providència
Blasfema sens may pará.

Alaba à Deu l' aucellet
Quant gòsa de llibertat
A dins la gabia tancat
Y quant el llas el té estret.

Y l' hòmo no passa un día
Sens fer ofenses à Deu.
¡Si qu' es dolent lo còr séu
Qui no l' coneix, no heu creuria!!

MESTRE GRINOS.

ES SERRÓ DE MESTRE PEP.

A una vila de ses moltes qu' es tròban
baix des peu de sa muntaña de sa nòstra
dorada illa, devés l' any de sa nevada
general, vivía un hòmo que no es sap
de quines égos sortia; no tenia més nòm
ni més llinatge que mèstre Pèp. Era co-
negut de tothòm per un hòmo de bé;
encara que no posehís grans lletres, po-
sehía una tàctica à pròva de bomba, y
còm un que diriam dó de consej. Lo
cèrt es que casi sempre tenia sa casa
plena de gent que li demanavan parè, y
sens que faltás cap any que no escalás
ses cadires de La Sala. Sempre havia de
essè es president de totes ses associa-
cions de la vila; y si tenian una qu' al-
tre sessió, no tengueu pò qu' aquesta

acabás fins qu' es nòstro *héroe* en ques-
tió deya *consumatum est*. Ja hey havia
estona ferm que volían fé uns fanals per
sa llum pública de la vila, però tateix
fins que mèstre Pèp digué *fiat lux* no
posáren fil à la guya.

Es per escusat es dirvós qu' amb so
bòn resultat des maneix de mèstre Pèp,
se féu tan proverbial es séu tày, que si
sortia s' Ajuntament éll romanía còm à
per nombre, y els qu' entravan de nòu
el trobavan à s' inventari.

L' hòmo s' havia engrehit tant que se
creya que de sa séua altura no l' poria
fé devallá cap vent del mou; ja havia
arribat à s' edat d' hòmo madú; ja alguns
cabeys blanchs se veyan à n' es séu cap,
y sa séua cara comensava à pèdre es
vernís y à fé tavélles; y fós sa sòrt que
no l' protegís, fós qu' els negòcis d' els
altres li fèssen descuydá els séus, puis
feya de mercadé, lo cèrt es qu' amb un
sautiamèn perdé sa xaveta y sa tramon-
tana de vista, y se quedá més pelat que
un coní escorxat.

Sa primera vegada qu' entrá en tèrna
p' es nòu Ajuntament, totes ses candi-
datures sortiren càndides, vòl dí, de
coló blanch. Per dins ca-séua ja no s' hi
veya ningú per demanarlí conseys; amb
una paraula, desde qu' havia fèt bancar-
ròta el miravan còm un fematé.

Mèstre Pèp heu sentí molt à n' aquest
desprèci, y deya que si se veyan à torná
posehí alguna còsa y el tornavan fé per-
sona s' en durían un xasco rimat.

Còm tenia vèna de mercadé, no li
fonch difícil torná à adquirí alguna còsa,
y després amb s' ausili d' un amich séu,
comensá à prosperá y en pòchs anys tor-
ná essè mèstre Pèp d' en temps primé.
Sa primera votada per entrá Retgidó,
tengué tots es vòts à favor séu, y à dins
ca-séua s' hi tornava veure gent còm
altre temps per prendre conseys.

Quant l' hòmo trobá qu' era s' hòra de
fé comprendre à n' aquell populatxo mal
entés, que no es sa riquesa que fa els
hòmos honrats ni sabís, los pará sa si-
guent broma. S' hi presentaren dos hò-
mos à demanarlí un consej; y ell, dissi-
mulant, digué qu' entrassen dins un
cuarto; y treguent un serró de doblés y
posantlò demunt una taula digué:

—Vat' aquí qui vos ha de doná con-
sej. Jò, quant pòbre no valia rès, ni
ningú venia per cap dictámen; ydò, sou
els doblés que valen; ells que vos donin
es consej.

Aquells hòmos s' en anáren molt es-
caldats, y més quant sentiren que digué
que de per envant es séus parès serían
amb un garròt à n' es primé que s' hi
acostaria.

Es mateix xasco doná à s' Ajuntament
que li demaná un día es séu parè per fé
un banchs nòus per La Sala. Se tregué
un serró d' unses d' òr, y digué que li
demanassen consej; y després d' haver-
lós apostrofats los abandoná diguent:

—Val més cuydarmé de lo méu, no

fós còsa que si m' tornás pèdre, no m'
tornasseu à tirá cosses.

Sabeu quina llissó mos dona amb so
séu serró mèstre Pèp; primerament mos
fa veure que jamay hem d' olvidá ses
nòstres ocupacions pròpies per ses d' ets
altres y ménos per tonteries de política:
recordant aquell adagi que diu: «Val
més guardá es pá que n' no tenirnè anar-
ne à cercá.» En segon llòch dona una
llissó à tots aquells que creuen qu' en
sa riquesa s' hi troba sempre s' instruc-
ció, s' honradès y sa probidat; y, ¡sabèu
que van d' equivocats! ¡quants n' hem
vists, y en veym, qu' apesá de tení bas-
tant son uns asets dignes de dú albardá!
y per altra banda, ¿no n' veym molts de
pòbres que sa séua instrucció y provada
tàctica, los mereix un destino que seria
profitós per tothòm, y s' están arreco-
nats dins ca-séua? y si los preguntau
perqu' están axí, vos respondrán còm es
paralítich del Evangèli «*Domine: homi-
nem non habeo;*» som pòbre, y no tench
ningú qui m' don sa má; no tench pes-
setes, y no valch rès.

¡Deu fassa que mos ilumin à tots amb
aquesta matèria, es serró de mèstre Pèp.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Avuy es un día trist per Ciutat y per
Mallorca. Aquelles persones que ténen
còr; ó son fuytes lluný, ó están retira-
des dins ca-séua per no presenciá sa
mòrt forçosa d' un hòmo, en justa ex-
piació d' els séus crims, y per ecsemple
de molts que seguixen avuy en día el
camí de perdició.

¡Desgraciadament no tots fugirán des
llòch ahont s' ha de celebrá s' ecsecució
que demana la vindicta pública! Gent
curiosa ó ávida de sensacions acudirá
en tropell à presenciá el suplici, quant
nòltros desitjaríam que no hey anás un
ànima, perque rès hey ha que mos hor-
roris tant còm el veure llevá la vida à
un germá nòstro.

Voldríam qu' aquesta pena nó fós ne-
cessaria. Voldríam veurerla desterrada
d' es nòstros còdichs. Y voldríam que
tothòm, comensant p' els governants
més elevats y acabant p' els mateixos
pares de famílies, que llamentarán amb
nòstros s' horror d' aquest acte, se fèssan
bé el càrrech qu' el milló mòdo de su-
primí *sa pena de mòrt* es s' establí *sa*
regla de vida.

Cuydau de s' educació d' els infants
moral y física, y evitau ses resultes
de s' abandono amb que los criau. Dei-
xau prosperá ses rès que van à cercá
ses hònes aygos d' es catolicisme y es
tronch creixerá sá y fòrt y no l' haurèu
de tayá ni escapsá may.

Avuy en día perqu' es fruyt sia més
gròs, regám amb fems ses rès d' els in-

dividuos. Ses rèls se podreixan y no les tocám y les deixám prosperá fins que sa podridura arriba à n' es tronch, y llavò perque aquest mal no es comunich à n' els altres tronchs, mos veym obligats à tombarló en terra. ¡Mal sistema!

Sempre tendrèm aquests funests resultats. De lo dolent no 'n pòt sortí més que dolentia. Y sers dolents tendrèm fins que 'n llòch d'espargí fems p' en terra, reguèm amb aygo clara y de bona font ses rèls del gènre humá.

Primé es s' higiene que sa medicina. Val més prevení que corretgí.

¡Quant será el día qu' hey veurèm clá!

Al entretant tenim un ser méns.

¡Ay! ¡Que Deu s' apiat d' aquest germa nòstro!

*
**

Ja som dins sa Corema.

Nòltros mos n' alegrám, perque si bé mos agrada el veure que ses belles arts donan pròves de vida en richs detalls que adornan es llochs destinats à reunions públiques, mos sab greu s' havè de criticá ostentacions de realisme poch pudorós, vanidat mal entesa, y estuferes no posades à son lloch.

Es carnaval dins Palma té un mal, y per axò no se presenta may amb aquella animació d' altres capitals. Es mal es sa pòca educació (en tot ram) que se dona à n' es pòble en general: y els fets indignes d' una capital còm sa nòstra que sòl produhí aquesta falta d' educació. D' aquí neixen ses paraules mal sonants que se permeten els uns indegudament; y ses crítiques ó correccions de mala lley que fan els altres, dins terrenos que están enfòra del que pertany à sa verdadera civilisació.

No 'n parlèm més. Ja som dins sa Corema.

Que tothom procur posarsè rète en Deu; y si ha pecat, no tornarhí may pús.

*
**

Agrahím s' atenció qu' ha tengut amb nòltros la Societat marítima *La Isleña*, presidida per Don Lloaxim Quetgles, enviadmós sa *Memòria* de sa séua junta general celebrada darrerament.

*
**

S' empedregat d' es carré de Sant Mi-quèl fa vía y vá de lo milló. May havíam vist ses obres municipals à tanta altura. Donám s' enhorabona à s' Ajuntament per aquesta millora, y quant pensám sa netedat qu' hey ha ara dins es bossi ja fèt, y recordám es fanch y brutó qu' hey hauría, si no estigués còm está, amb sa brusca qu' ha fèta; l' hey redoblám amb molt de gust.

Mentres segueixca per aquest camí, deixant aná rahons forades de partits y personalitats, tothom l' alabarà y li ajudarà. Que procur que sa gent y es carros pugan passá prest desde sa plassa d' es Banch de s' Oli à sa Majó ó de ses

verdures, y encara es vecindari estarà més content, satisfèt y alegre. Aquest camí es el bò, y no s' altre.

*
**

Avuy en día s' industria progressa de una manera alarmant. Ara hem sabut que d' els orins en fan *champagne* y *cognac*, dues begudes tan cercades per ses taules bones.

Fan sucre de padassos véys; una fàbrica alemana n' ha fèt més de cent quintás amb un any.

Fan perles falses qu' els peritos més inteligents no les saben diferenciá.

Fan aygordent de qualsevòl còsa fins y tot de ses burbayes des fustés.

Fan fraules per mèdi de s' electricidat y sa néu.

Fan una casta de diamants de vidre amb un llumet elèctrich dedins que sa vista no pòt resistí els séus raijs de llum enlluernadora.

Per lo mateix; tot s' imita, tot s' adultera, fins se fan òus artificials que pareixen naturals.

S' industria se fa la reyna del Univers.

MEJÚA DE COREMA.

Arengades, Bacallá,
Olives y Carabassa,
Blèdas, Arròp y Melassa.
Metles, Táperes y Pá;
Cames-ròtges y Safrá,
Ays, Sèbes de tota classe,
Bastina de tota rassa,
Peix d' escata si n' hi ha;
Caragòls sense esmocá,
Aglans, figues sèques, panses,
¡Vat' aquí ses varies danses,
Qu' ara mos tòca ballá!!

MESTRE GRINOS.

CRIDES.

Se fá present à n' es publich qu' els pòchs **Calendaris de l' Ignorancia** que quedan, se donarán amb un 25 p^o de rebaixa.

Per lo mateix ja podeu corre à can Rotgé, à sa Cadena de Cort, n.º 11.

TARGETES DE VISITA

a n' es quinze minuts y à n' es prèus sigüents:

100 targetes blanques ó colós... 6 rs.

100 targetes endolades... 10 rs.

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,
CADENA, 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Es vinagre fa mal à n' es vi bò.*
SEMBLANSES.—1. *En que té mòla.*
2. *En que té punts.*
3. *En que no té pols.*
4. *En que té formes.*

XARADA.....—*Ma-ta-poll.*
PREGUNTES.—1. *Es vi bò y ses ploreyetes de ses dònès.*

2. *Sa veritat y sa virtut.*
CAVILACIÓ....—*Sagrera.*
FUGA.....—*Val més guardá es pá que'n no tenirnè anarné à cercá.*

ENDEVINAYA.—*Una campana.*

GEROGLIFICH.

E E E E à M I J

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla sa Doctrina Cristiana à ses claus de Sant Pere?
2. ¿Y sa Doctrina Cristiana à una comèdia?
3. ¿Y sa Doctrina Cristiana à sa Plassa Majó?
4. ¿Y sa Doctrina Cristiana à l' Iglesia?

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª ret xa lo qu' hey ha dins Ciutat; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un temps d' un verb; sa 4.ª, es llòch ahont sa celebra una divisió populá; sa 5.ª, una part d' es còs; y sa 6.ª, una consonant.

UN PETISCURRIS.

XARADA

Sa primera es membre humá
Des qui més mos ne servim;
Segona y tèrsa en prenim
Per sa gana recobrá;
Prima y tèrsa es un maná
De gent qu' hey vòl arribá;
Es tot es un instrument
Bò per fé feyna rebent.

UN EMPLEAT DES CARRIL.

CAVILACIÓ.

D' OLLA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

.Uí .O. .a. .O' . ' a..U.a

ENDEVINAYA.

No som moix y rap molt fòrt;
Es temps que 'm dura sa vida,
Però si rap fòra mida
Es quant fa temps que som mòrt.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)